

«ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»
του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα
(Εκδόσεις ΛΙΒΑΝΗ)

Αποσπάσματα από το νέο βιβλίο του Βύρωνα Γ. Πολύδωρα «ΠΟΙΑ ΕΥΡΩΠΗ;»:

«...Η Ελλάδα ήταν η αφορμή. Το ινδικό χοιρίδιο για το απόλυτο πείραμα. Ήταν η ώρα του Σάϋλωκ, του αγριεμένου εναντίον του οφειλέτη του Αντόνιο και φοβισμένου για τους τόκους του. Η Ελλάδα προσεφέρθη ως πρόβατον επί σφαγήν. Χλευαζόμενη, υβριζόμενη, ταπεινωμένη, λοιδορούμενη και απορριπτόμενη από τους ίδιους τους αντιπροσώπους της και κυβερνώντες της εποχής εκείνης (2010). Ένας θανάσιμος συνδυασμός «αμερικανιάς», σνομπαρίας, ξερολισμού, μισαλλοδοξίας, πολιτικής εμπάθειας και βλακείας των κυβερνώντων της εποχής εκείνης έφερε το ΔΝΤ και την τρόικα να «σώσουν» την Ελλάδα! Η «σωτηρία» συνεχίζεται για τέταρτο χρόνο...».

«...Ανασκοπώντας την Ιστορία, μετανοιώνω μέχρι δακρύων γιατί είχα για πολλά χρόνια, στα χρόνια της Ευρωλατρείας μου, αδικήσει τον Μάρκο Ευγενικό. Τον ήρωα της Φερράρας-Φλωρεντίας. Τον ρήτορα, τον βαθύ γνώστη και δεινό ερμηνευτή όλων των θεολογικών ζητημάτων, τον επίσκοπο Εφέσσου, τον πείσμονα καλόγηρο, τον μόνον που δεν υπέγραψε την ενδοτική Συνθήκη και για τον οποίον είπε ο Πάπας Ευγένιος Δ΄ μόλις ρώτησε αν υπέγραψε ο Μάρκος Ευγενικός και έμαθε τα νέα: «Ώστε δεν εκάμομεν τίποτα!». Κλαίω όχι για τον άγιο, αλλά για τον συνεπή και διορατικό αγωνιστή της Ελληνορθοδοξίας...».

«...Όλα τα γραπτά μου ήσαν/είναι κωδωνοκρουσίες συναγερμού. Εναγώνια μουσική υπόκρουση του στίχου «μπήκαν στην πόλη οι εχθροί...». Γι' αυτό σημαίνω συναγερμό. Γι' αυτό ζητώ εθνική συνεννόηση. Γι' αυτό **προτείνω να εκδοθεί ένα ομόφωνο Ψήφισμα της Βουλής των Ελλήνων**, με το οποίο θα γνωστοποιείται σε όλες τις Βουλές και Κυβερνήσεις του κόσμου ο κίνδυνος ανθρωπιστικής κρίσης που αντιμετωπίζει ένας λαός, ο Ελληνικός, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και της βαθειάς ύφεσης, στην οποία τον οδηγεί αφεύκτως η ακρισία και απληστία των δανειστών του. Η ομοφωνία απαιτείται για να δηλωθεί προς επίρρωση της αλήθειας πως στο Ψήφισμα δεν περιέχεται μια κομματική άποψη αλλά η αγωνία ολόκληρου του λαού. Γιατί η Πατρίδα κινδυνεύει. Και μετρά τα παιδιά της και τους φίλους της, και καλεί πάντες τους δυναμένους να φέρουν όπλα θάρρους, ήθους και αγωνιστικής διάθεσης για τη σωτηρία του Λαού και τους Έθνους!...».

«...Λέγεται ευστόχως πως αντί των φημισμένων στρατηγών τεσσάρων αστέρων Πάτον, Μάρσαλ, Αϊζενχάουερ, Μακάθουρ που διέθετε η Αμερική στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, σήμερα στους χρόνους του άλλου πολέμου, του ψηφιακού, διαθέτει τον Μπιλ Γκέιτς της Microsoft, τον Στηβ Τζομπς (πέθανε) της Apple, τον Μαρκ Ζούκεμπεργκ του Facebook, τον Ρέιντ Χόφμαν του LinkedIn, τον Τζακ Ντόρσεϊ του Twitter και άλλους. Αυτοί διευθύνουν τους «στρατούς» των ψηφιακών και διαδικτυακών επιτελείων και πολεμιστών και τους οδηγούν στα σύγχρονα «πεδία» των κυβερνομαχών και της παγκοσμιοποίησης...».

«...Είπαμε πως η Ιστορία διδάσκει πως η Ευρώπη είναι Ελληνική υπόθεση και προς απόδειξη του ισχυρισμού μας αναφερθήκαμε στα διδάγματα της προϊστορίας και πρωτοϊστορίας και emphaticά στη μεγάλη στιγμή ανάσχεσης με τα Μηδικά. Αλλά εκεί που ο ισχυρισμός επαναβεβαιώνεται σθεναρά και καταλυτικά είναι η στιγμή της Αναγέννησης της Ευρώπης. Της Πνευματικής Αναγέννησης. Ενώ όλα έδειχναν ότι ο Ελληνισμός πέθανε στις 29 Μαΐου του 1453, εκείνος μετεφυτεύετο και έδινε ζωή και πνεύμα στη Δύση...».

«...Η μηχανή διώχνει τον άνθρωπο και του παίρνει τη δουλειά, με άλλα λόγια τη βάση βιοπορισμού του. Η δε θεωρία ότι ο άνθρωπος, ως εργατικό δυναμικό μετατίθεται σε άλλους νέους τομείς εργασίας π.χ. στην παραγωγή μηχανών, μόνον ως παιδικός ευσεβής πόθος μπορεί να χαρακτηριστεί. Το ίδιο όπως

αυταπατώνται οι κηρύττοντες και ακόμη χειρότερα οι πιστεύοντες σε «κινητικότητες» και «διαθεσιμότητες» ως «μεθόδους» απολύσεως από το Δημόσιο σήμερα...».

«...Όπως είπαμε, εκβιάζεται η κατανάλωση για να απορροφήσει την παραγωγή. Αυτό είναι το φαινόμενο της «υπερθέρμανσης» της οικονομίας. Που «καίει» τη μηχανή. Η ιδεώδης λύση στο υπαρκτό αυτό πρόβλημα θα ήταν η ανεύρεση του άριστου σημείου ισορροπίας μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης. Αυτό θα συνεπήγετο τη φρόνηση και την ανάγκη για κάποια διαλείμματα στην παραγωγή. Κάτι που θα εσήμαινε περιορισμένο τζίρο και κατ' επέκταση περιορισμένα κέρδη και εισοδήματα. Για τους βιομηχάνους, τα στελέχη της βιομηχανίας και τους βιομηχανικούς εργάτες ακόμη. Αυτήν την απόφαση αρνούνται να λάβουν οι άνθρωποι της παγκόσμιας βιομηχανίας Παραδοσιακής και Ψηφιακής. Δεν διαθέτουν την απαιτούμενη σοφία...».

«...Διερωτάται κανείς στο σήμερα, γιατί δεν κηρύσσεται η μεγάλη κινητοποίηση, η επιστράτευση θα έλεγα, για γεωργία και κτηνοτροφία; Για πρωτογενή παραγωγή; Τί συνωμοσία σιωπής, υποτονικότητας, είναι αυτή; Μήπως κάποιοι τραπεζίτες, εταίροι, δανειστές, επικυρίαρχοι δεν το επιτρέπουν γιατί δεν τους συμφέρει; Γιατί όλο το ενδιαφέρον των τεχνοκρατών και κυβερνώντων στρέφεται προς αφηρημένες, αόριστες και ασαφείς επενδύσεις των *investing funds* (που δεν φαίνονται άλλωστε στον ορίζοντα), αντί να στρέφεται με πλήρη ένταση προς τις συγκεκριμένες, ορισμένες και σαφείς δράσεις πάνω στην πρωτογενή παραγωγή που είναι φθηνή, εύκολη και ταχύρρυθμη; Και που σώζει; Και που υποστηρίζεται με Ευρωπαϊκά κονδύλια που μένουν αδιάθετα; Τί συμβαίνει επί τέλους;...».

«...Στο μεταξύ εγκατελείπετο η γεωργία, απερημόνετο η ύπαιθρος χώρα, υπερκορρένουντο οι πόλεις, η αστυφιλία θέριζε και κατέστρεφε συλλογικότητες και συντροφικότητες και κοινωνικότητες και γειτονίες και εκκλησιαστικές ενορίες και συνειδήσεις και παραδοσιακούς ανθρώπους και παλαιό ήθος! Και όλοι μαζί μισούσαν τη χειρωνακτική δουλειά. Και ας σημαίνει «*χειρώνναξ*» (*χειρο-άναξ*) βασιλιάς των χειρών του ή βασιλιάς χάρη στα χέρια του. Τόσο φιλοφρονητικά και τιμητικά την τέχνη του τεχνίτη και την εργασία του εργάτη!

είναι ορατός ο κίνδυνος των υπεροπτικών σήμερα βιομηχανικών και χρηματοπιστωτικών χωρών, με πρώτο παράδειγμα τη Γερμανία, πολύ σύντομα να συναντηθούν με το δικό τους παραγωγικό αδιέξοδο. Δηλαδή, θα παράγουν τα βιομηχανικά τους αγαθά, της ποιοτικής, της προηγμένης τεχνολογίας ή της ψηφιακής βιομηχανίας, αλλά δεν θα υπάρχουν αγοραστές, έτσι όπως εξουθενώθηκαν οικονομικά οι παραδοσιακοί και οι δυνητικοί καταναλωτές τους, να αγοράσουν τα προϊόντα τους. Ο δρόμος της ύφεσης ανοίγει και για αυτές τις χώρες...».

«...Ο ΦΠΑ είναι ο φόρος που καλύπτει τις Βρυξελλιώτικες ανάγκες. Και που καταβάλλεται σχεδόν αυτούσιος (97%) στη Μητρόπολη του νεοαποικιοκρατικού συστήματος. Καλύπτει τις ανάγκες αυτής της πελώριας *Λεβιαθανικής* και πανάκριβης γραφειοκρατίας, για την οποία ελάχιστοι σποραδικά προβληματίζονται και κανένας δεν διαμαρτύρεται. Είναι ο φόρος κατανάλωσης, της έμμεσης φορολογίας ο μοχλός. Που σκοτώνει τις λιμοκτονούσες λαϊκές τάξεις της ανεργίας και των χαμηλών μισθών και των συντάξεων της πείνας για να θρέψει τα «*fat rats*» (*παχιά ποντίκια*) και τα *golden boys* των Βρυξελλών...».

«...«*Το σκυλί να μην έχει δύο αφέντες*», έλεγαν οι τσομπαναραίοι της Πίνδου προκειμένου να διασφαλίσουν τη σταθερή νομιμοφροσύνη και την πιστή φύλαξη τού κοπαδιού τους από τον ποιμενικό τους κύνα. Στην περίπτωση μας, περιφερειακοί και δημοτικοί αξιωματούχοι – κυρίως αυτοί – και λαός θα γοητεύονται από τις Βρυξέλλες που θα τους τροφοδοτούν με πόρους και «προγράμματα». Και η αγάπη τους προς το εθνικό τους κέντρο που δεν τους προσφέρει τίποτα, παρά μόνον μια διοικητική επιτήρηση καθ' όλα ανεπιθύμητη, ολοένα και θα θαμπίζει. Είναι ζήτημα χρόνου και προσφορότητας των συνθηκών το πότε θα λάβει χώρα το αποφασιστικό χτύπημα. Εννοείται, πως για την Ελλάδα αυτό θα ήταν ο απόλυτος και πολυσχισματικός διαμελισμός περιοχών (που τις έχουν ήδη βάλει στο σημάδι), πληθυσμών, ιστορίας και παράδοσης!...».

«...Η παγκοσμιοποίηση επιβάλλει δήθεν για το καλό όλων των λαών της γης, σε όλους τους κατοίκους του πλανήτη μια ομοιομορφία σε κανόνες δικαίου, σε τρόπο ζωής, σε ήθη και έθιμα, σε ταυτότητες και σε *barcode* (ραβδοκώδικα), σε δίαιτες και διατροφές, στα πάντα. Η παγκοσμιοποίηση απεχθάνεται τη διαφοροποίηση, την πολυφωνία, την πολυγλωσσία και την πολυποικιλότητα. Κατ' αντιδιαστολήν προς τη φύση. Ο Λένιν, όπως εσημειώσαμε ήδη, έγραψε: *«Ιμπεριαλισμός, το τελευταίο στάδιο του Καπιταλισμού»*. Η ζωή τον επαλήθευσε απολύτως, προσθέτοντας όμως ένα ακόμη στάδιο, αυτό της «παγκοσμιοποίησης». Το *imperium* εδώ είναι ένα σχήμα πολυεθνικής, για την ακρίβεια «υπερεθνικής», και χρηματοπιστωτικής ολιγαρχίας. Αυτή επιβάλλει τους όρους της και τους νόμους της...».

«...Η επιχειρηματικότητα, εξάλλου, παρά τις διακηρύξεις και τους όρκους πίστεως υπέρ της ελεύθερης ανάπτυξής της και της ανταγωνιστικότητας, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η «εν δυνάμει νεκρή επιχείρηση» γιατί προώριστα αργά ή γρήγορα να θυσιασθεί υπέρ του παμφάγου καρτέλ. Αυτό είναι το φαινόμενο της σύγχρονης οικονομίας της παγκοσμιοποίησης που λέγεται «*mergermania*» («συγχωνευσιομανία»), αμφίβολης αξίας και οικονομικών αποτελεσμάτων δράση...».

«...Η άθλια θεωρία ότι όπως οι εταιρείες όταν χρεωκοπούν λύνονται και πεθαίνουν έτσι να συμβαίνει και με τα έθνη-κράτη προσβάλλει τη νοημοσύνη και τον πολιτισμό της ανθρωπότητας. Όχι, αυτό δεν ισχύει για τα έθνη-κράτη. Αυτά δεν είναι εταιρείες. Αυτά δεν πεθαίνουν ποτέ. Ούτε και όταν χρεωκοπούν. Ας το γνωρίζουν αυτό οι αιώνιοι τοκογλύφοι. Είναι αξίωμα της Ιστορίας! Και όρος επιβίωσης των λαών!...».

«...Οι σειρήνες του πολέμου καλούσαν όλα τα πολυβολεία να τεθούν στο επί σκοπόν ή και να ανοίξουν πυρ κατά των ανύποπτων και «γλεντοκόπων» ίσως και όπως άλλως συκοφαντούμενων πανταχόθεν δανειοληπτών, κρατών και πολιτών. Εάν ο στριγγός ήχος τους ήταν φωνή θα έλεγε: «*Στα όπλα, στα όπλα! Οι φτωχοί «πελάτες» μας κοντεύουν να μας φάνε τα λεφτά μας. Συναγερμός τώρα. Εμπρός να τους δέσουμε χειροπόδαρα. Και αυτούς και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους. Τώρα!*». Και αυτό ήταν η κρίση. Και το αλυσοδέσιμο άρχισε. Και καλά κρατεί...».

«...Η Γερμανία, γράφουν οι τα μισά γνωρίζοντες, κέρδισε 80 δισ. ευρώ από την κρίση στην Ελλάδα! Και την ίδια στιγμή απαιτεί την εφαρμογή κάποιου θανατηφόρου «μεταρρυθμιστικού» προγράμματος π.χ. δεκαπέντε χιλιάδων αμέσων απολύσεων – υπό τους ψευδώνυμους νεολογισμούς «κινητικότητα» και «διαθεσιμότητα» εν είδει... λεπίδων – από το δημόσιο που θα «ωφελούσε» το άδειο δημόσιο ταμείο μόλις κατά μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ. Το ίδιο ταμείο που καταβάλλει στη «σώτριά» Γερμανία για τόκους τα ποσά που προείπαμε!...».

«...Αφού με την εισβολή των πολυεθνικών πολυκαταστημάτων και υπεραγορών (super-markets) εξόντωσαν τα παραδοσιακά αρτοποιεία και τα μπακάλικά των «εδωδίων αποικιακών», μαζί και τους ανθρώπους και τις οικογένειες που τα δούλευαν, καθώς ήσαν όλα οικογενειακές επιχειρήσεις, οι ίδιοι προτείνουν τώρα μικρές αγροτικές επιχειρήσεις (ίσως εκτροφής σαλιγκαριών και καλλιέργειας ρόιδων), τη στιγμή που η ύπαιθρος χώρα απερημώνεται και οι κάμποι μας από πολύτιμα σιταροχώραφα και περιβόλια οπωροκηπευτικών και κηπευτικών προϊόντων, που τόσο πολύ έχει ανάγκη η Ελληνική κοινωνία, γίνονται χέρσα και σεληνιακά τοπία. Τότε οι έμποροι της ελπίδας προκαλούν την αιμάσσουσα κοινωνία με ρητορικές τύπου «success stories» και με ανάλογες ψυχολογικές επιχειρήσεις κατευνασμού και αναγκαστικής αισιοδοξίας. Όμως η εικονική πραγματικότητα, η virtual reality, δεν είναι όλες τις φορές πιο δυνατή από την reality...».

«...Οι τοκογλύφοι τραπεζίτες του εξωτερικού και διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος τελούν σε αगाστή συνεργασία με τους τραπεζίτες και τους «σορτάρηδες» του εσωτερικού, τους συνδαιτυμόνες του Soros και τους ήρωες του Χρηματιστηρίου (1999), τους εξαγωγείς φοροδιαφεύγοντος και εγκληματικού συναλλάγματος, τους ηρωϊκά καταχωρισθέντες στις ποικίλες λίστες, Lagarde, Λιχτενστάϊν, Τράπεζας της

Ελλάδος με 56.000 εξαγωγείς συναλλάγματος, Ελβετίας, Λουξεμβούργου, Νηολογίων σκαφών πολυτελείας, offshores (εξωχώριων εταιρειών) λαθρεμπόρων πετρελαίου, τσιγάρων κ.ο.κ.. Ουσιαστικά με αυτές τις επισημάνσεις σας περιέγραψα όλο το εγκληματολογικό πεδίο από το οποίο μαστίζεται σήμερα η Ελλάδα, σοβαράς αντιστάσεως μη ούσης!...».

«...Μιλώ για και επιδιώκω τη στιγμή κατά την οποία μια υπεύθυνη πολιτική ηγεσία, έστω ανανήψασα, με τη μέγιστη δυνατή συναίνεση, χωρίς διαιρέσεις, διχαστικές τάσεις και κομματικούς εγωισμούς και άλλες ιδιοτέλειες, θα πει στους δανειστές μας: *«Basta! Φθάνει πια, ως εδώ και μη παρέκει. Δεν μπορούμε να πληρώσουμε άλλο. Πεθαίνουμε!»*...».

«...Οι όροι «επαχθές και απεχθές χρέος», «επονείδιστο» και «δυσβάστακτο» ενώ είναι όροι αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της τοκογλυφίας του άρθρου 404 του Ελληνικού Ποινικού Κώδικα, όπως και όλων των νόμων και όλων των δικαίων του κόσμου, έχουν περιορισθεί στο πλαίσιο της Ελληνικής άμυνας (!) ως στοιχεία μιας κούφιας και μονότονης ρητορικής των οικονομολογούντων πολιτικών την εποχή της κρίσης, κάτι σαν ξόρκι...».

«...Όπως, ενώ η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη κραυγάζουν, ως αναγνωρισμένες και ισχύουσες αενάως αρχές του εθνικού, του Ευρωπαϊκού και του Διεθνούς δικαίου των συμβάσεων, για την «απρόοπτη μεταβολή των συνθηκών» και των περιστατικών πάνω στα οποία εστηρίχθηκαν τα μέρη για την κατάρτιση της σύμβασης δανείου, ένεκα της οποίας η υποχρέωση του οφειλέτη (Ελλάδος) έναντι των δανειστών της κατέστη υπέρμετρα επαχθής, όπως ορίζει το εσωτερικό δίκαιο (άρθρο 388 του Αστικού Κώδικα και οι σχετικές πρόνοιες του δικαίου της ανάγκης), το Ευρωπαϊκό και το Παγκόσμιο, και συνεπώς ένα τέτοιο χρέος δεν οφείλεται πλέον, βλέπουμε την τρόικα να συμπεριφέρεται ως αχαλίνωτος διεκδικητής των τόκων και των τοκοχρεωλυσίων των αδίστακτων τοκογλύφων, σαν να σβήστηκαν και να μην υπάρχουν γι' αυτούς οι σχετικές πρόνοιες και οι βασικές αρχές του δικαίου, που θεσπίστησαν στον παγκόσμιο νομικό πολιτισμό ήδη από τις ημέρες του Σόλωνα του Αθηναίου (600 π.Χ.) που θέσπισε τη «*Σεισάχθεια*», (διαγραφή χρεών εκ δανείων) απαγορεύοντας το «*δανείζειν επί σώματι*» και ελευθερώνοντας τούς έτσι δουλωθέντες πολίτες...».

«...Και όμως, αυτά που σήμερα προκλητικά αγνοούνται μολοντί είναι πυλώνες του δικαίου, το 1938 επί Ιωάννη Μεταξά έγιναν δεκτά, ως απολύτως ορθά, τα νομικά επιχειρήματα της προσφυγής της Ελλάδας από το διαιτητικό δικαστήριο των Βρυξελλών, που απήλλαξε την Ελλάδα από τις υποχρεώσεις της να εξυπηρετήσει το σχετικό δάνειο που είχε λάβει από το Βέλγιο απόφαση που ανεγνωρίσθη και από την Κοινωνία των Εθνών και κατέστη έκτοτε διεθνές νομολογιακό προηγούμενο. Ο λόγος, γιατί η εξυπηρέτηση του δανείου δεν ήταν δυνατή χωρίς να τεθεί σε κίνδυνο η επιβίωση του Ελληνικού λαού. Και να σκεφθεί κανείς ότι το δάνειο εκείνο δεν ήταν βεβαρημένο με προσβολές της καλής πίστεως και των χρηστών ηθών και με καταχρήσεις δικαιώματος, όπως είναι το εκ δανείου χρέος για το οποίο κόπτεται σήμερα η τρόικα...».

«...Το άλλο «νομολογιακό» προηγούμενο, που συστηματικά ρίπτεται στη λήθη, είναι η Σύμβαση του Λονδίνου του 1953 για τη ρύθμιση του χρέους της Γερμανίας, της υπαίτιας του πολέμου, της εγκληματήσας κατά της ανθρωπότητας – στην ανθρωπότητα μάλλον περιλαμβάνεται και η Ελλάς, θέλω να ελπίζω – της ηττηθείσας. Απεφασίσθη τότε εκεί, στο Λονδίνο, η Γερμανία να θεωρηθεί ότι χρωστά το 50% του συνολικού χρέους της (αυτόματο «κούρεμα» άνευ όρων κατά 50%) και θα άρχιζε να εξυπηρετεί το απομείναν μισό μόνον όταν όσο θα επετύγγχανε ρυθμό αυξήσεως του ΑΕΠ κατά 5%...».

«...Δεν πρέπει ακόμη να ξεχνούν οι μελετητές της ιστορίας των δημοσίων χρεών, όπως και οι «διαπραγματευτές» με την τρόικα του χρέους της Ελλάδος, ότι πάλι η Γερμανία πέτυχε και υπέγραψε εν έτει 1931 συμφωνία με τους δανειστές της περί παγώματος του δημοσίου χρέους της και ειδικότερα των γερμανικών οφειλών προς τράπεζες του εξωτερικού. Και έτσι ανέκαμψε και τότε η οικονομία της Γερμανίας και ο δρόμος για την άνοδο του Χίτλερ άνοιγε!...».

«...Αλλά σκέφτομαι και μία άλλη αρχή του δικαίου, πανάρχαια και αιώνια, που λέει: «Ο εξ οικείου πταίσματος ζημιούμενος, ου δοκεί ζημιούσθαι». Δεν έπταισαν οι ίδιοι απαιτητικοί σήμερα δανειστές μας, όταν στις δεκαετίες του '80, '90 και 2000, γύριζαν στην Ελλάδα και σαν πλανόδιοι τεράλληδες διαλαλούσαν τα δάνειά τους: «Εδώ τα καλά δάνεια, για MERCEDES και AUDI και για οπλικά συστήματα, με χαμηλά επιτόκια και μακρύ χρόνο αποπληρωμής!»; Δεν τα διαφήμιζαν μόνον. Τα έδιναν γενναιόδωρα και αφειδώς κιόλας. Και φόρτωναν την πλάτη της καμήλας Ελλάδας! Τώρα απαιτούν τυφλά, αμείλικτα, ανελέητα...».

«...Εκτεταμένα υπνωτήρια τότε θα υποδέχονται τους άστεγους. Και τα «παπαγαλάκια» του ορατού μέλλοντος θα εκθειάζουν τις αρετές της νέας πολιτικής για τους άστεγους λέγοντας: «Αυτό είναι κοινωνική πρόνοια. Στα συλλογικά υπνωτήρια, επί το φοιτητικότερον *dormitories*, ιδρύονται νέες συλλογικότητες, συντροφικότητες, κοινωνικότητες! Όχι όπως παλιά, με τους εγωϊσμούς και τους αποκλεισμούς και τους απομονωτισμούς στα μικροαστικά διαμερίσματα. Εκτός από τα κοινωνικά πλεονεκτήματα της λύσης των υπνωτηρίων θα τονίζουν και τα οικονομικά ωφέληματα. Δωρεάν φως, νερό, κοινόχρηστα και θέρμανση από το εργοστάσιο παραγωγής κεντρικής – για ένα χωριό ή για μια πόλη ολόκληρη – θέρμανσης και ψύξης (όπως τότε, στην το πάλαι ποτέ διαλάμψασα Σοβιετία)». Αυτή θα είναι η καινούργια ζωή. Του στρατωνισμού των νέων πολιτών (πρώην αστέγων) του νεοφιλελευθερισμού...».

«...Υστερα θα δούμε τους ανέργους και όλους τους πεινασμένους να σιτίζονται κατά χιλιάδες σε εκτεταμένες τραπεζαρίες, παίρνοντας, δωρεάν φυσικά, τρία γεύματα την ημέρα με ενδιαμέσο δεκατιανό ή προάριστο, ένα ποτήρι κρασί σε κάθε γεύμα και ένα αναψυκτικό. Και τα «παπαγαλάκια» θα προπαγανδίζουν τα πλεονεκτήματα του νέου *codex alimentaris*, του νέου διατροφικού κώδικα και τρόπου, λέγοντας: «Αυτή είναι διατροφική πολιτική και κοινωνική μέριμνα. Με καθαρές τροφές – και ας είναι όλα μεταλλαγμένα μέχρι θανάτου – με μετρημένες θερμίδες, πρωτεΐνες και βιταμίνες, χωρίς χοληστερίνες και χοληστερόλες και σάκχαρα, τριγλυκερίδια, ουρίες και τα λοιπά. Όλα μετρημένα και σωστά. Με παράλληλη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη». Αυτή θα είναι η καινούργια ζωή του νεοφιλελεύθερου και εκσυγχρονισμένου καπιταλισμού που διεδέχθη τον ταλαίπωρο και πειραματικό για τότε υπαρκτό σοσιαλισμό! Τώρα είναι όλα τέλεια! Η «μαζοποίηση» συστηματοποιημένη. Και η «προσωπικότητα» πλήρως εξολοθρευμένη!...».

«...Αυτό το βιβλίο είναι μια ελάχιστη πράξη αντίστασης. Αν δεν έχει αξία ως τέτοιο, πιθανόν να έχει ως βοήθημα στους «Ευρωδούλους» του μέλλοντος ή στους μοριακούς «μαζανθρώπους» της παγκοσμιοποίησης, για να τους δείχνει πώς εσκέποντο ή ακόμη καλύτερα πώς ένοιωθαν κάποιοι Έλληνες στα χρόνια της δυστυχίας, κάποιοι που δεν ξέχασαν ούτε ξέμαθαν να αγαπούν το έθνος τους, τον λαό τους, τις αξίες τους, γλώσσα, θρησκεία, παράδοση, κοινωνική αλληλεγγύη, με αίσθημα αυτοεκτίμησης, «πλην χωρίς μίσος για κανέναν και με ευσπλαχνία για όλους»...».